

julij 2018

Mediterran 2018

Egejsko morje

1. julij 2018, nedelja

Limnaria, Thassos, Grčija

Navsezgodaj me kliče električar Tone iz Ljubljane kjer sva po korakih ugotavljala zakaj ne dela inverter. K sreči sva napako hitro odkrila in kakšna neumna napaka: padla je podložka pri kontaktu. Zadevo hitro popravim in eureka, spet dela inverter in spet se polnijo akumulatorji.

Ker so se prejšnji dan akumulatorji fajn spraznili, se odločim prižgati motor in ob filanju motorjev hkrati operem kar nekaj žeht perila.

Dopoldne se je začel na pomolu vrteti mešalec za beton, hm, kaj je to ogrevanje za ponedeljkovo betoniranje? Dvomim, po vsej verjetnosti potrebuje kdo od someščanov imeti kaj zbetoniranega in kadar mačke ni doma, se na skrivaj naredijo tudi take stvari. Ha, potepuška mačka se je samo sprehodila ob pomolu, proti Mali se je le malo nekaj pogledovala, vendar jo noge niso zasrbele, da bi stopila nanjo. Plastenke z vodo očitno delujejo.

Popoldne pride mimo sosed Kiriaki in me povabi na mini BBQ tukaj na pomolu. Fino. Bom vsaj malo v družbi.

In res, malo po osmi zvečer začne sosed na pomolu na plinski bombi peči meso, drugi sosed pripravlja solate, jaz sem prinesla nekaj doma narejenih souvlakijev in melancanin namaz. Hrane je bilo veliko in počasi so začeli kapljati še ostali, sami grki. Vsi so bili iz Soluna in pridejo sem čez poletje delati. Niko je skiper in vozi turiste z jadrnico na dnevne izlete in me povabi, če kdaj ne bo polno zasedena barka, da se lahko brezplačno pridružim (drugače računajo za dnevni izlet s kosilom 60€). Mogoče se pa res kdaj spravim. Družba je večinoma pila tsipouro (šnops), jaz sem vztrajala pri vinu. Opolnoči zapustim družbo, luštni so bili in vsi so znali tudi angleško, tako, da ni bilo problema v komunikaciji. Kalinihta.

pomol iz marmornih skal ob sončnem zahodu

Kiriaki je mini BBQ imenoval plinsko bombo z dodatkom ponve

Kosta je bil zadolžen za solate; bila je odlična ! tudi meso je bilo dobro pečeno

le kje je še možno, da se privežeš z barko na gradbišču in imaš piknik?

Niko, Kosta, Kiriaki ter moja malenkost, pomembna je hrana na mizi :)

2. julij 2018, ponedeljek

Limnaria, Thassos, Grčija

Danes je ponedeljek in večja ekipa gradbincev je celo dopoldne betonirala pomol.

To pa je tudi vse kar se je dogajalo ta dan, saj nisem stopila iz barke, cel dan sem preživela v takem ali drugačnem delu. Zvečer pride mimo Nikos in vabi na kozarec vina k Kiriakiju, pa tudi to nisem šla. Se je pa čudil Nikos naši ribiški palici. Le čemu imamo tako veliko vabo, le kakšna tukajšnja riba bi se lahko ujela nanj. Pa ga potolažim, da takih rib ni na tem koncu, sva samo pozabila zamenjati vabo in mogoče res najboljše, da jo pospravim v notranjost barke.

Sem imela pa kar nekaj prejetih telefonskih razgovorov, skrbeč, kako sem sedaj, ko sem sama, samcata na barki. Ma, kaj naj rečem, nič mi ni hudega in za vse kar naredim sem sama kriva, haha....

gradbinci pri betoniranju pomola so zadevo resno zastavili

3. julij 2018, torek

Limnaria, Thassos, Grčija

Danes je tretji dan kar sama zjutraj pijem kavo v kokpitu in se počasi z njo prebujam. No, počasi danes ni ravno šlo, kajti delavci so začeli na gradbišču že ob osmih ropotati na vso moč z vsemi možnimi stroji. Danes so šolali še en del pomola, brusili starega, vendar hrup ni motil mojega službenega dela, ki se je razvlekel do pozno popoldne. Internet je tukaj izredno počasen, potrebujem trikrat več časa kot običajno, da oddam kakšne obrazce na edavkih in se trudim ne izgubljati potrpljenja. Dejstvo je, da je internet preobremenjen, saj je trenutno število ljudi sigurno potrojeno napram ostalemu neturističnemu času.

Pozno popoldne se le spravim počasi na sprehod k iskanju plaže, ki je menda le 15 minut hoje stran s čisto vodo in peščeno plažo. Jasno ne morem iti mimo sosedov, da ne bi spregovorila z njima megala besed. In tako hodim po Nikosovih navodilih kar nekaj časa in hodim in hodim in jaz, ki sem svetovno znana po tem, da imam odlično orientacijo, si po eni uri priznam, da očitno le ne hodim po pravi poti, pa tudi nobene take plaže ni bilo od daleč videti. Sem pa zato nehote prišla v t.i. art park, kjer so iz marmorja izklesane plošče stale v krogu, pa tudi na njih so bili neki vzorci. Kakšen je potem tega art parka ne vem. In potem spet hodim in hodim in zagledam večje število avtomobilov na kupu. Eureka, na pa sem končno našla tisto plažo. Seveda je bila ura že osem zvečer in so bili na plaži le še osamljeni kopalci, kar je bilo super. Plažo urejata dva domačina, dobesedno pometejo peščeno plažo, poberejo smeti, uredijo ležalnike (dva ležalnik in senčnik je cena 6€, huda cena!). Tukaj je tudi majhen lokal, s plažnimi cenami. Oštirka mi po žensko razloži kam naj grem, da pridem po najkrajši poti do Limenarie, ajoj, šele potem sem videla kakšen velik krog sem naredila.

Med potjo premišljujem kaj bi večerjala, ko se skoraj zaletim v moja grška soseda in me povabita k mizi. No, pa je spet gyros za večerjo in retzina za žejo. Me Kosta vpraša, pa ja ne, da si ves čas hodila odkar smo se nazadnje videli. Ja, ja, res sem hodila toliko časa (skoraj tri ure), kaj češ, Nikos ni natančno razložil kje se gre na plažo. Ob debati vmes vsake toliko časa gledamo nogomet med kolumbijo in angleži... in, ko je bil četrti polčas, sem fanta zapustila ter odšla na barko. Aja, Kosta še vedno čaka mehanika, so mu danes razložili, da je dneve zamešal in da avrio ni bilo jutri ampak v sredo. Ko sem ga ponovno vprašala ali mu motor čisto nič ne dela, mi je danes pokazal to svojo mašino, ki jo ima kar v salonu razstavljeno v prafaktorje. Odločil se je, če ne pride jutri serviser in se ne izjasni glede popravila, bo šel s trajektom v Solun in prišel nazaj z avtom na otok ter odpeljal motor z avtom.

In to je to. Kalinihta.

med potjo naletim na majhno cerkev, na klopci poleg cerkve pa sedi možakar in na glas bere ...

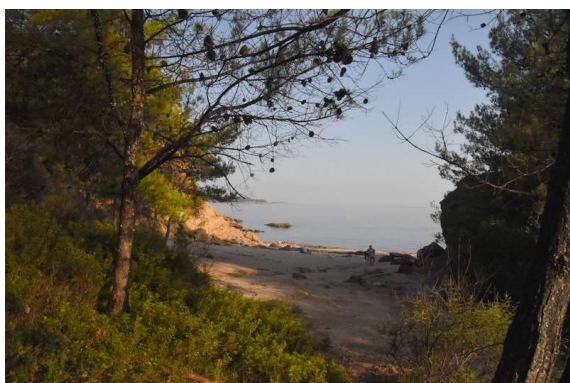
po uri in pol končno naletim na eno oddaljeno plažo (do katere spet ne vem kako bi prišla) s kristalno vodo

nisem našla plaže, sem pa našla art park sredi ničesar

več kot osem je že bilo, ko sem končno našla pravo plažo-zelo urejena

poleg urejene plaže pa je še del neurejene, z enako mivko in vodo

labirint narejen iz kamnov

včasih je bila tukaj očitno neka tovarna

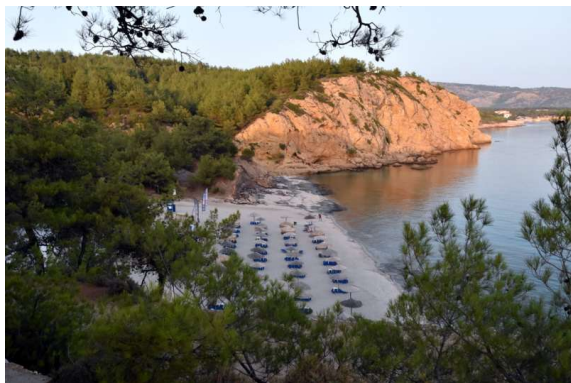
nazaj grede naletim še na eno drugo lepo plažo, ki pa mi ni delovala, da je dosegljiva kopalcem; je pa sigurno kozam

še z druge perspektive marmorni pomol, ki ga ves čas gledam iz barke

borov gozd ves čas

Metalia beach še z druge perspektive

da ne bo kdo rekel, da nisem hodila v hribe-dokaz za planinsko urejeno pot

4. julij 2018, sredo

Limenaria, Thassos, Grčija

Kalimera = dobro jutro je tukaj v Grčiji do poldneva. V Sloveniji se menda reče dobro jutro do osme ure zjutraj.

Prvo kavo pijem sama, nato me soseda povabita k sebi na frape. Ob enajstih pravi Kiriaki, da je full utrujen. Utrujen od spanja, mora iti še malo spati, da se spočije .. siga, siga ... Kosta pa čaka mehanika, naj bi danes prišel, ob kateri uri naj bi to bilo, nihče ne ve ...

Zadnja dva dni je čez dan krepko vroče. Danes sem imela v svoji pisarni 31 stopinj, na soncu jih je bilo 34. Zgodaj popoldne sem imela velik namen iti na plažo, a je bilo prevroče lesti čez hrib, rajši sem si prižgala dva ventilatorja in s počasnim tempom delala (hitro ne gre, internet prepočasen). Ta vročina čez dan me čisto izčrpa, k sreči ponoči še ni tako vroče. Vetra pa itak ni, tako, da za kakšno jadranje tudi ni, samo motosailing. Navkljub vročini pa ne menjam Grčije za Skandinavijo, čeprav je tam lepo.

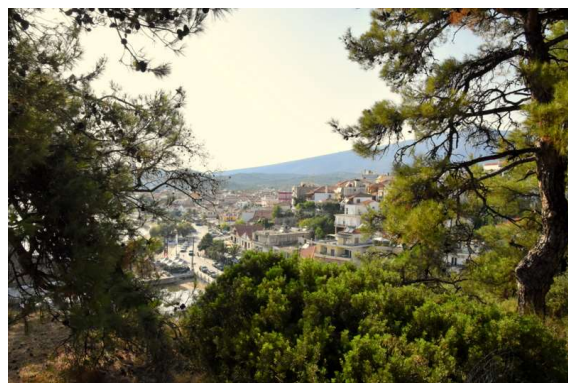
Kosta končno dočaka mehanika, ki strumno ugotovi, da je nemogoče popraviti motor tukaj, zato vse sestavne dele pobereta in se odpeljeta z avtom v Solun.

Zvečer se luka spet napolni, vendar, ker začnejo že zelo zgodaj zjutraj betonirati na drugem koncu pomola, je bila ena jadrnica primorana se vezati na rob našega pomola - seveda je bila to lokalna jadrnica s profesionalnim skiperjem. Kako elegantno se je ritno parkiral, sidro spuščal s takim daljincem, kot ga imamo mi za luč v kokpitu.

Ura je enajst zvečer, temperatura še vedno ni padla pod 27C. Bo treba imeti malce drugačen delavnik, če se bo ta vročina nadaljevala...

posnetek na privez z vrha hriba

pogled na mesto Limenaria

stara luka kjer so ribiči in turistična plovila

5. julij 2018, četrtek

Limenaria, Thassos, Grčija

Ob enih ponoči me zbudi hrup in skočim iz postelje. Zunaj piha močan veter in je panika v luki. Vsi iz bark skačejo in se povezujejo oz. popravljajo priveze. Le jaz ne, meni je kapitan pred odhodom naredil tako kot se šika. Sosed, ki se je zvečer vezal na rit 10 cm stran od nas, mu je barko ves čas tiščalo v naše sidro. Ne vem kolikokrat je popravljaj, da jo je umiril v močnem burinu. Ampak se je videlo, da Dimitri obvlada zadeve, ima izkušnje in rešuje vse brezpanično, umirjeno, tako kot se od profi skiperja pričakuje. Vmes pripelje v luko še večja turistična jadrnica Blue sky, ki je drugače privezana v Kallirachis (za to luko so mi rekli, da ni dobra, da veliko vala prihaja vanj). Potem je začel dež in veter se je umiril, jaz pa vedno bolj budna. Prižgem TV in poiščem najbolj možen butast film, ki bi me uspaval... no po kakšni uri mu to uspe, zjutraj pa jasno vstajanje v greek style: siga, siga....

Čez dan čisto brezveterje, suha vročina preko 30C. Nobenega duha ne sluha o nočnem vetru in dežju.

Šele pozno popoldne se končno prepričam in odpravim na plažo, ki je takoj za vogalom starega pristanišča po kozji stezi, ki jo sedaj uporabljamo tudi ljudje (si jo delimo!). Steza je zoprna, skalnata, pogled na mini prodnato plažo in čisto vodo premaga težko pot. Morje je zelo toplo, sem kar nekaj časa bila v vodi in se sploh nisem dobro shladila, očitno sem čisto prekurjena od te vročine.

S prijaznim lastnikom rent a carja, se domenim, da sprejme kakšno pošiljko za mene, za kar mi da svoj naslov. V redu možakar, pa do sedaj še ni imel nobene finančne ali drugačne koristi.

Luka se vsak večer polno napolni, res pa je, da od tega je vsaj pet plovil, ki so namenjeni v komercialne namene.

Če bi le še internet delal tako kot je treba, ampak ne moreš imeti vsega, kajne?

med potjo do plaže so se mi koze umikale s poti

6. julij 2018, petek

Limenaria, Thassos, Grčija

Danes je dal minil predvsem v čakanju rešitve mojih računalniških problemov.

Dan je bil zelo vroč, okoli 33C se je ves čas vrtelo.

Ne morem verjeti kako hitro je minil teden odkar sem sama na barki. Moram priznati, da je bil bistveno bolj ležeren kot pa, če sva oba na barki. Vse je bilo v greek style: siga, siga

Danes je izplul prvi sosed, nujno je moral domov v Kavalo. Tako, da še tisto malo družbe kar sem si jo pridobila v tem času, nimam več. Ampak mi ni hudega, malo miru tudi paše. Od drugega tedna dalje bom imela do konca meseca bistveno več službenega dela in glede na internetno povezavo bom zapravila še toliko več časa za isto opravilo kot sicer in bo bolj malo obiskovanja plaže in druženja. Sem pa zato na zraku ves čas, kar v Ljubljani ne bi bila, to pa tudi nekaj šteje.

Zvečer razen turističnih jadrnic ni prišla nobena čarterska ali lastniška barka. So se pa zato pripeljale štiri jahte iz Kavale na vikend. No, ena jahta, ki je prilepljena zraven Male je celo večja od nas za en čevlj. Gradbena dela na pomolu se izvajajo v siga siga stilu. Itak je plan, da bo marina šele drugo leto, le čemu hiteti?

riva polna lokalov

še beton se ni dobro posušil, pa so si ježi že dom našli

plaža na drugi strani pomola - morje tokrat ni bilo kalno

7. julij 2018, sobota

Limenaria, Thassos, Grčija

Zbudim se v oblačno jutro, ki se kasneje sprevrže v rahel dež. Vreme kot nalašč primerno, da po šestih dneh spet prižgem motor in segrejem vodo v bojlerju ter spotoma operem še nekaj žeht, saj danes kot kaže, se bodo akumulatorji bolj slabo napolnili s soncem.

Ampak, po vsakem dežju vedno posije sonce in tudi danes opoldne je, tako, da je s polno močjo pokazal, da je poletje tukaj.

Popoldne pripluje v lukco novozelandska jadrnica in jim pomagam privezati. Na sebi sem imela slučajno majico z napisom new zealand, in še privezani niso bili dobro, ko se je z njihove strani vsulo kup vprašanj. Par je kupil pred 4 leti jadrnico v

Turčiji in sedaj se prevažata po mediteranu. Prej pa sta imela barko tudi v Novi Zelandiji. Povabila sta me, če gremo jutri skupaj na večerjo, ko bo finale fuzbala (no, ja ..), ampak en uržah mora biti za druženje, kajne :).

Pozno popoldne se spravim na daljši sprehod, čeprav je od daleč bilo videti črne oblake. Jasno, ko sem bila samo še kakih 10 minut do barke, prične ulivati in nič ni kazalo, da bo nehalo. Sprva sem mislila posedeti v kakšni oštariji in čakati, da mine, pa si premislim in rajši hitreje stopim do barke. No in presenečenje, jahtaši so odšli, je pa prišla ena grška jadrnica z romunsko posadko in so se tako parkirali, da mi gledajo direktno v kokpit. Ampak mene to ne moti, moti pa očitno njih, ker so se hitro pobrali v oštarijo.

In pol ure kasneje postane svetlo kot sredi dneva, mavrica se v ozadju luke razpostrira in spet je prišlo sonce po dežju

Danes si za večerjo pripravim mini škampe, ki sem jih zadnjič našla v eni izmed trgovinic. S Tonetom sva jih ves čas v Grčiji neutrudno iskala po oštarijah in jih ni nihče ponujal ... očitno le v oštariji Mala imajo na meniju :)

bolj prodnata plaža

večerna mavrica v luki

mini škampi

8. julij 2018, nedelja

Limenaria, Thassos, Grčija

Take noči, dneva, večera si ne želim več. Ob dveh zjutraj se zbudim zaradi neznosnih bolečin v sklepih. Zatečeni prsti, zapetja za nameček pa nisem mogla sploh stopiti na noge. S komolci dotikajoč sem se počasi privlekla v kopalnico uspela vzeti naklofen in potem spet mukoma pot do prvega možnega ležišča. In tako je bilo cel dan. Mešalo se mi je od bolečin in neuporabnosti mojih sklepov. Naklofenu so sledili nalgisin, lekadol in na koncu še tramal. Začela sem jemati tudi medrol, ki mi ga je revmatologinja predpisala v težkih akutnih stanjih. Šele malo pred polnočjo so mi malo popustile bolečine, da sem se privlekla do compa in z mukom pišem te zapise.

Pozno popoldne prideta naokoli Julie in Ian (NZ) s katerima sem se včeraj zmenila, da gremo skupaj na večerjo. Ko sta me videla v kakšnem stanju sem, sta mi kasneje prinesla kruh in zavitek. Julie mi je samoiniciativno pobrala perilo, ki sem ga prejšnji dan obesila in ga nisem uspela danes pobrati. Zelo lepo, da ti priskočijo na pomoč nesebično ljudje, ki te niti ne poznajo.

Upam, da je to moj zadnji tak zapis.

klasična grška restavracija ob rivi... lovke hobotnic so pa že dol pobrali (prejšnji dan so še visele)

9. julij 2018, ponedeljek

Limenaria, Thassos, Grčija

Zaradi nešteti močnih zdravil sem danes spala do desete ure zjutraj. Veliko boljše sem, verjetno bo trajalo še kak dan, dva, da se revma umiri.

Že dva večera zapored se direktno za našo barko vežejo čarterske barke z romunsko posadko in to tako, da si gledamo drug drugemu v kokpit. Načeloma me to ne moti, moti le to, da so potem glasni do dveh zjutraj. Pa saj jih razumem, so na dopustu, v družbi in živahnih razgovorih. Tudi mi smo glasni, če smo družba na barki. Moti me le to, kako jim ne potegne, da nekako ne zgleda, da se takole vežeš. In kot, da bi nekdo slišal moje tihe misli, so tukajšnji skiperji v dogovoru s Kostasom predstavili njegovo barko čisto do mene, ker bo kao na ta račun več prostora za druge barke. Kosta bo čakal na popravilo svojega motorja v Solunu še vsaj 14 dni.

Danes se komaj odveh do pedikerja (naročila že prejšnji teden), ki je dobrih pet minut stran, sama sem danes potrebovala za to pot slabih 20 minut. Dekle pri 26ih ima svoj beauty salon, jasno, da ne more imeti velikih izkušenj, temu primerno je bila tudi izvedba njenih storitev. No, tudi cena je bila bistveno nižja kot normalna v Ljubljani. Nazaj grede kupim še malo zelenjave in kruh ter spijem en frap. Če pa kaj, so grki tradicionalni glede izdelave kruha. Odkar pomnim prodajajo navadni kruh in kruh s sezamom, oboje kakovosti naših t.i. 80gramskih belih kruhov, le , da je grški bolj hrustljav, ko je svež. In odlično paše zraven grške solate, ko ga pomakaš vanjo. Ne potrebuješ ničesar drugega, sicer ti pa ob vročini tudi ne paše kaj drugega kot le to.

Zvečer začne počasi rahlo deževati..... ampak le toliko, da sem uspela ravno vsa okna zapreti...

iz marmorja narejen vodnjak iz katerega teče pitna voda pred vhodom v luko

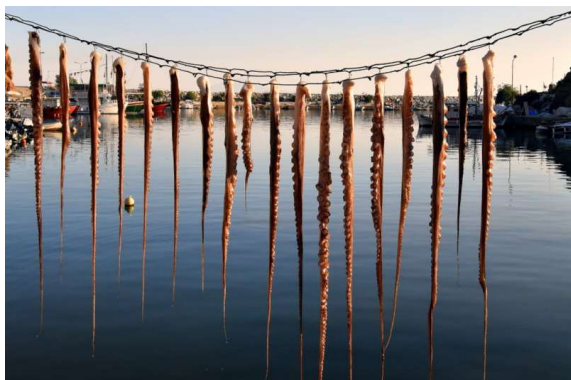
10. julij 2018, torek

Limnaria, Thassos, Grčija

Se vidi, da je čas dopustov in nihče ne telefonari zgodaj zjutraj in posledično temu spim dolgo, pa še nikogar drugega ni, da bi me preganjal, da moram vstati. Z današnjim dnem sem kar zadovoljna, saj se mi je zdravstveno stanje bistveno izboljšalo, upam, da bo postopoma vsak dan boljše. Ni kaj, očitno ta Medrol dela čudeže v kombinaciji z drugimi zdravili.

Jadralca Kivija, za katera se kasneje izkaže, da sta v bistvu Ausija zadnjih 15 let, me obiščeta, če karkoli potrebujem, ker gresta v trgovine. Že včeraj sta me obiskala a sem takrat trdno spala in ju nisem slišala. Seveda se potem zaklepetamo in sta dve uri mimo kot bi mignil. Fajn je dobiti novice kje vse lahko zimuješ in za kakšno ceno. Npr. v Evojinem kanalu je za pol leta z dvigom in spustom cena 800 eurov. To je zelo ugodno. Ker sta izven EU, lahko z barko plujeta po Grčiji le pol leta, pol leta pa biti v kakšni marini, za kar imajo pogodbo. Vsaka država ima svoja pravila.

Popoldne priplujeta katalanska in ameriška jadrnica. Obe sta prišli iz otoka Samothraki, ki jih je pustila navdušene. Tudi turistov je bistveno manj in druga struktura. Tudi midva imava lepe spomine na ta otok, ki sva ga nazadnje obiskala deset let nazaj. In odlično pripravljenega kozlička so jedli povsod na tem otoku. Bo treba iti malo na Samothraki spomine obujati...

čisto na frišno obešene

11. julij 2018, sredo

Limnaria, Thassos, Grčija

Današnji dan zdravje še boljše ob cocktailu zdravil. Super. Le zapestje mi dela še vedno velike preglavice.

Danes se spravim na več kratkih sprehodov, da razmigam okorele gležnje. Ob tem nastane tudi kakšna fotka, še več jih pa naredim ostalim, ker nimajo pripomočkov za skupinske selfije.

Popoldne pride mimo skiper Nikos in mi prinese krožnik špagetov s paradižnikovo omako, češ, ker ne ve ali si lahko danes že kuham sama. Zelo pozorno z njegove strani. Špagete bi si pa res težko skuhala, ker težko lonec premikam.

Pozno zvečer se oglasim po predhodnem povabilu k Nikosu. In skuha grško kavo, ob tem pa kramljava in razmišlja zakaj rečemo v Sloveniji turška kava.... Čez nekaj časa pride še Tonja in Agristiri in večer mine ob različnih debatah. In tako siga, siga mine tudi ta večer ...

ledene gore v morju?

...ne, ne ... le nasip iz marmornih skal

to je pa drugi del nasipa in se sprašujem kateri del nasipa je končan? tisti kjer je samo marmor viden ali ta, ki je posut s peskom?

12. julij 2018, četrtek

Limenaria, Thassos, Grčija

Za menoj še en dan v Limenariji.

Še en noro vroč dan. Popoldne na barki je neznosno - če hočem delati za compom, si naštimam dva ventilatorja, da mi pihata, zraven pa se nalivam z vodo, pa kljub temu curlja z mene. Vetra ni niti za sapico. Tako je pač v tej vasici, v tej luki, saj lahko, da je izven tega okolja kaj boljše. Tudi noči so zadnje dni toplejše in danes bom pokrita samo še z rjuho, odeja je postala odveč. Prej je bilo ponoči tam okoli 22 stopinj in je bilo prav prijetno.

Zadnje čase prihaja kar nekaj večjih plovil v to malo luko. Itak pa smo privezani vsak po svoje: nekateri alongside, drugi na krmo ali pa so raftani. Kaotično, tako kot je običaj na tem koncu sveta. Ampak, I like it this. In v tej vročini ne more biti drugače kot siga, siga

menda vas v Sloveniji zebe: no tako je pa tukaj popoldne ... zunaj sonce brez oblčka, brez vetra

13. julij 2018, petek

Limnaria, Thassos, Grčija

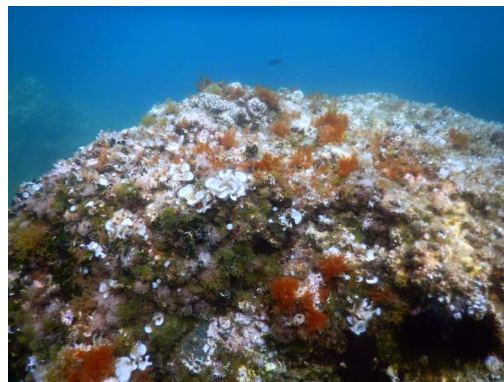
Luka je končno betonirana, tisto kar so imeli v planu. Ker pa je očitno nekje nekaj soldov poniknilo, je ta beton ostal gladek kot steklo in menda nimajo plana karkoli narediti v tem trenutku. Ne bi razlagala kakšna drsalnica je ob dežju: če ne hodiš previdno narediš špago ali pa vsaj odletiš na nos. Verjetno bodo najcenejše rešili problem tako kot v WC kjer postavijo table, da drsi in bodo lastniki zaščiteni. Naslednja faza naj bi bila postavitve luči. Bomo videli, siga, siga - saj v tej vročini ne more biti drugače.

Pozno popoldne se sprehodim ob obali in je tako kot bi hodila v izumrlem mestu: sliši se pridušena glasba, niti sapice ni čutiti na obrazu kaj šele srečati koga. Nikogar ni. Le kdo drug bi bil nor in hodil v tej vročini naokoli, razen mene, ki sem dokončno pregorela na barki in odšla z brisačo čez hrib pri 33 stopinjah do plaže. Tudi na plaži ni bilo videti kaj dosti ljudi, kajti pričakovala sem, da se jih bo trlo, pa ne vem, če jih je bilo 50 vsega skupaj. Vržem se v morje, zelo toplo morje, natakнем masko na glavo in s počasnimi zamahi plavam in se poizkušam ohladiti kar mi uspe šele po kakšni uri. Pod vodo bolj revni morski svet, pa tudi voda je bila kalna, ker je spodaj mivka.

Ravno razmišljam, da bi spila še kakšen frape, ko začutim kapljico na obrazu. Ne, ne, to mi kaplja iz las, to ne more biti dež na žalost pa se je res pooblačilo in grem po hitrem postopku nazaj na barko čez hrib, saj sem pozabila zapreti okno v kuhinji. K sreči je dež počakal s svojim izbruhom toliko časa, da sem odprla barko in zaprla okno. Jasno, čez deset minut ni bilo ne duha ne sluha več o dežju.... grrrr...

pozno popoldne se je bolj malo ljudi hladilo v toplem morju

po letu dni vzamem za hec s seboj podvodni fotoaparat

no ja, v kalni vodi sem bolj malo videla, pa še to ... :(

14. julij 2018, sobota

Limnaria, Thassos, Grčija

Pride dan, ko res nimaš kaj napisati. Če si večino dneva na barki in službuješ, kaj naj napišeš?

Danes se je nabutalo v luko toliko jadrnic in jaht, da ni več normalno. Še dobro, da ne piha in ni valov v luki, ker tako kot so privezani, bi sigurno prišlo do poškodb. Menda je celo po luki položena veriga in je samo vprašanje časa kdaj nekdo ne bo mogel ven potegniti sidra. Zraven mene sta se privezali dve jahti: ena po dolgem, ena počez in se odločita točiti vodo, nakar ugotovita, da imajo prekratko cev in nimata konektorja za povezavo. No, na Mali imamo tudi tako zadevico, ki jo posodim in izkoristim priložnost, da si z njihovo cevjo natočim še sebi vodo. Nazadnje smo točili vodo 14 dni nazaj, preden

je Tone šel, v tem času sem porabila (ker sem potratna in tudi perem) skoraj 300 litrov.

Pozno zvečer grem skupaj z Nikosom, Tomasom in Tonjo na pijačo v kafič kjer rolajo kar v redu glasbo. Sedaj je v tem mestecu nepopisna gužva. Pravi sosed, da je v bistvu sedaj največja sezona, ki traja do 15.8., potem pa drastično upade promet turistov. Lokali malce tožijo, da prihajajo predvsem turisti, ki nimajo kaj dosti denarja, zberejo toliko, da zakupijo poceni turistični paket, potem pa nekako preživijo ta dopust s čimmanj sredstvi.

Ko je pred leti bila Tonja na Samothrakiju se je spoznala z enim tipom, ki je montiral antene po hišah in full jamral kako veliko dela. Prvi dan ji pravi, da je montiral tri antene, naslednji dan dve, tretji dan eno in zadnji dan le pol antene. Pa ji pojasni kako poteka njegov dan: vstane ob osmih zjutraj, potem počasi pije eno kavo dve uri, ker se mora zbuditi počasi, drugače je preveč stresno. Potem pozajtrkuje in tako je ura skoraj dvanajst, ko uspe priti do hiše kjer montira. In jasno opoldne je vroče, se skrije malce v senco, da se ohladi. No in ob dveh, če ni preveč vroče, mu uspe zmontirati eno anteno. Potem gre domov spati, saj v tej vročini res ne moreš delati. Tiste tri antene mu je uspelo zmontirati v oblačnem vremenu. Samothraki je otok, kjer sicer gredo naprej z novogradnjami, turizmom, vendar življenje pa vseeno poteka zelo počasi. No, bomo videli, če je res še tako, če nama uspe priti tja.

vsako možno luknjo med jadrnicami so zapolnili manjši motornjaki

15. julij 2018, nedelja

Limenaria, Thassos, Grčija

Današnji dan je pomemben za nogometne privrženke, sploh, ker naši sosedje v kockastih oblekah igrajo za naziv svetovnega prvaka. Nisem ravno neki oboževalec nogometa, zato tudi nisem šla v oštarijo gledati prenosa (itak pa ima skoraj vsaka oštarija TV). Šele, ko je bil rezultat 4:2 za Francoze, sem stopila do prve oštarije in si ogledala zadnjih 15 minut tekme, ki se je mirno zaključila. Rezultat me je presenetil, publika v oštariji se je mirno razšla, očitno je bilo, da so vsi navijali za hrvate.

Danes je za spremembo celo rahlo malo zapihljalo in ni bilo tako neznosno vroče na barki z vključenima dvema ventilatorjema.

Nikos in Tomas se popoldan privlečeta mimo in me vabita na kopanje, pa se mi ni ravno ljubilo iti. In, ker sem večkrat že slišala iz Nikosovih ust kako dobro žganje imajo v grčiji, sem jima ponudila slovenski tsipouro, hruškovo žganje, pod imenom Joško, ki ima celo 50% alkohola. Kako močno je žganje, sem jima šele potem povedala, ko se jima je zaletelo od pekočnosti. Repete nista prosila, ampak sta pohitela na plažo, zvečer ju sploh ni bilo na spregled. Očitno sta se bala, da jima bom spet ponudila Joškota ...

16. julij 2018, ponedeljek

Limenaria, Thassos, Grčija

Rana ura, slovenskega fanta grob. Fraza, ki opisuje muke zgodnjega vstajanja. Kaj morem, sem pač zaspanka in meni je res muka zgodaj vstati. Kakorkoli ob 5,45 me budilka strese. Po hitrem postopku se spravim z barke proti avtobusni postaji (avtobus odpelje že ob 6.20 = ne vem kje so našli tako nečloveško uro).

Danes imam v planu ogled marine v mestu Kavala katerega izlet sem imela v planu prejšnji teden, pa ga zaradi zdravstvenih težav nisem opravila. Pol ure je vožnje z avtobusom do trajekta v Skali Prinos. Sledi uro in pol trajektno vožnje. Slednjo sem večinoma predremala. In tako hodim (v siga, siga stilu) na pol v spanju do tako imenovane marine

mesta Kavala. Marina je hecna, pol marine ima finger pontone, pol pa mooringe = očitno se niso mogli odločiti kaj bi imeli. Nekateri so privezani celo tako daleč, da se z dingijem privlečejo do pomola (mogoče zaradi vala?). Kakorkoli, pravijo, da ta marina ni fajn za južne vetrove, ker pride preveč vala. Stopim do port authority, ki so kompetentni za to marino. Zaenkrat si lahko v marini le nekaj dni, ker je glavna sezona. Cena priveza je dva (2) eura na dan za našo barko, voda in elektrika po števcu. Sem mislila, da ne slišim pravilne cene. Po 15. avgustu je menda lažje dobiti prostor tudi za dalj časa, ker ni več toliko jadrancev na tem koncu. No, bomo videli, sedaj imam telefonsko številko in vse ustrezne informacije v kolikor bom morala biti spet dalj časa na enem mestu.

Sledi enourno pitje frapeja in vode, da se vsaj malo ohladim v senci. In, ker sem imela še dovolj časa do odhoda trajekta, se odločim iti na grad od koder je menda lep razgled. Jasno, samo glupi turisti hodimo po opoldanskem soncu. Komaj se privlečem do gradu (jasno, da je v hrib) kjer prodajalec kart (2,5€) zna 5 angleških besed, drugače pa poleg grščine govori tekoče špansko. V Kavali se pa res tre španskih turistov, da bi bila potreba po tem jeziku :) Obzidje je kar dosti renovirano, razgled je bil v redu, lepo se je videl tudi akvadukt, ki je zelo dobro ohranjen.

Med sprehodom po mestu sem opazila, da je ogromno reklamnih panojev pred trgovinami, oštarijami v turščini. Pa tudi slišala in videla sem dosti turkov. Zanimivo. Še bolj lušno pa je bilo opazovati kavarne kjer so bili sami domačini, penzionisti, ki se zberejo že zgodaj zjutraj in počasi srebrajo kavo ob igranju kart, domin, šaha in dopoldne ali dan jim mine kot bi mignil.

In potem spet sledi več kot dveurni transfer do barke, kjer je navkljub vsemu bila prijetnejša klima kot zunaj. Sledi službeno delo. Sedaj moram malce pohiteti z delom, kapitan se že najavlja

marina v Kavali s pogledom na grad

gosto naseljeno mesto

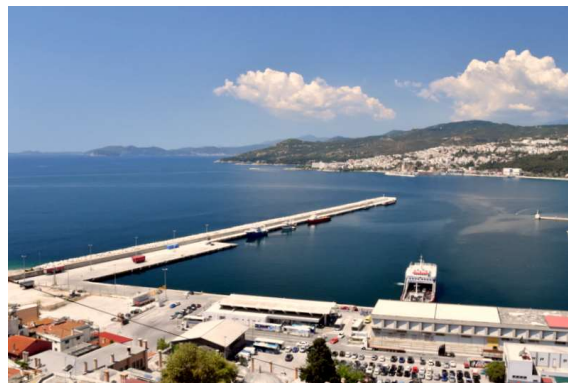
dobro ohranjeno obzidje

brez stolpa na gradu pa ne gre

pogled na del mesta z gradu - zelo dobra razgledna točka!

pristanišče

levo marina, desno pa je namenjeno domačinom, predvsem ribičem, ki so zjutraj klicali k nakupu rib

aquadukt - zelo dobro ohranjen, menda rimskega izvora

17. julij 2018, torek

Limenaria, Thassos, Grčija

Danes pa res nimam kaj napisati, saj sem cel dan preživela na barki. Barka je moj drugi dom, moja pisarna in tukaj sem vsaj na zraku cel dan, pa četudi ne stopim z nje na obalo. Trenutno kjer sem tudi izredno poceni živim, saj nimam nobenih stroškov razen hrane in pijače.

Pospešeno službeno delam, saj bi rada zaključila do konca tedna, ko pričakujem, da se vrne kapitan in potem končno spet malo izplujeva in vidim še kaj drugega razen te luke. Upam, da mi uspe, ta mesec imam več kot običajno dela.

Me je pa poklical danes en slovenski jadralec, ki je sedaj prišel v Kavalo in z ženo prijadrata na Thassos v nekaj dneh. Fajn. Lušno bo spet malo po slovensko klepetati in se spoznati še s kakšnim slovenskim jadralcem.

18. julij 2018, sredo

Limenaria, Thassos, Grčija

Dan mine v delovnem vzdušju, ki ga prekine le nakup hrane in iskanje novih informacij okoli pralnice. No, pralnica obstaja v tem mestu, kar krepko daleč proč peš za hoditi, vendar ni možno dati v pranje tako majhnih količin kot jih imam jaz. Perejo namreč za hotele. No, bom pa kje drugje, saj ni panike. Itak perem le posteljnino in brisače v pralnicah, ostalo pa sama na barki.

Točno ob treh popoldne pa pristane le nekaj metrov stran aluminijasta dvojambornica Orca s slovensko zastavo. Ta jadrnica ima lepo zgodovino za seboj, saj je 40 let nazaj plula okoli sveta pod roko nizozemskega kapitana Kasemiera. Izšla je tudi knjiga Z jadrnico okoli sveta, na to temo, ki je v obliki stripa.

Pozno zvečer grem s Heleno in Petrom na eno pijačo in malo daljši klepet v slovenskem jeziku po mesecu dni. Orca jutri zgodaj zjutraj izpluje (če bo ugodno vreme) proti Limnosu.

dvojambornica Orca

19. julij 2018, četrtek

Limenaria, Thassos, Grčija

Vsak dan ob devetih zjutraj izpluje kar nekaj turističnih ladjic, jadrnic . In tako tudi danes. Potem pa vidim, kako se pol ure kasneje četica različnih plovil vrača nazaj v luko. Zunaj je preveč pihalo v napačne smeri in so se rajši odločili za povratek, kot imeti probleme s turisti medtem, ko bi nabijali v valove. Kakor so rekli skiperji, je bila napoved čisto drugačna kot je bila dejansko vreme.

Popoldne sem govorila z Orco in sta potožila, da ju je kar lušno rolalo, nič prijetna plovba do Limnosa. Zaradi neugodnega vremena zunaj so prišle tudi tri ribiške barke v zavetje.

Sem včeraj pozabila omeniti kaj je novega na pomolu: včeraj sta dva možakarja namontirala v celem dnevu deset uličnih luči. Ampak samo na naši strani. Druga stran luke bo posejana z njimi avrio, ne jutri.

Drugače pa delovni dan za compom (sem prav vesela, da sem sedaj zdravstveno že skoraj ok), prekinem ga le za obisk frizerja.

Vmes prosim skiperja s sosednje barke, da mi zamenja jeklenko za plin, ki mi je zdržala skoraj dva meseca.

Tone je že na poti do mene. Vmes je imel nekaj tehničnih avtomobilskih težav, tako, da ga bom na žalost pričakala šele jutri. Menda bo že jutri ugodno vreme in kdo ve, mogoče bova pa že kar jutri kam izplula (čeprav dvomim). Sicer pa, kam ? - tja kamor bo ugoden veter pihal. In tako se bo počasi končalo moje bivanje na Thassosu kjer sem že več kot tri tedne. No, pa če se kam premakneva, bo tudi kaj pisati. Tako, da od jutri dalje spet prevzema pisanje dnevnika Tone.

Aja, na Thassos se bom verjetno morala vrniti, čakam namreč paket za katerega je bilo rečeno, da je dostava 3-5 delovnih dni, sedaj je sicer že v Atenah, a na ta otok pred ponedeljkom žal ne bo sicer pa, paket me bo čakal pri rentacarovcu in ko pridem, pridem....

ena izmed oštarij ... nič posebnega drugače, posebno le to, da je po tleh posut marmorni pesek...kot bi hodila po britofu :)

20. julij 2018, petek

Limenaria, Thassos, Grčija

Vse tako kaže, da za potovanje z avtomobilom preko Balkana sploh niso ovira meje, ampak avtomobili sami. Ko sem se pred nekaj tedni vračal v Ljubljano, se je pokvarila Toyota, sedaj Mazda. Toyotino servisiranje v Grčiji je bilo veni-vidi-vici, Mazdino v Srbiji še toliko bolj. Če je Grk v soboto popoldan v majhnem mestecu ob cesti naročil rezervni del, ga z avtobusno pošto dobil iz Soluna in ga vgradil v avto v vsega dveh urah in pol (od trenutka, ko se je avto pokvaril na avtocesti, do trenutka, ko smo se spet peljali po taisti cesti), Srbu v Beogradu še tega ni bilo potrebno storiti. Grk je zaračunal za interventno popravilo turistu med vikendom pol redne slovenske cene (ko se čaka na izvedbo nekaj dni), plačano s kreditno kartico. Srb je mirno dejal: ništa, ništa, samo daj za piće i u redu je.

Res pa je tudi, da je Srb precej manj delal. Takole je bilo: ko zapeljem s hrvaško-srbske meje, težko prestavljam in si mislim, sranje - ma, do Grčije bo že nekako šlo. Pa ni. V Beogradu, na avtocesti, kar naenkrat začnejo vozniki avtomobile obračat in vozit v napačno smer. Na avtocesti! Aha, zastoj. Po balkansko. Potem se pa obnašaj kot Balkanec, Tonček. In se. Nameravam obrniti še jaz. Vendar. Šaltunge ne gredo, a-joj! S težavo nekako prešaltam v rikverc in potem v prvo in se v prvi prestavi odplazim (v počasni koloni) iz avtoceste. In pokličem Jureta. Follow me je uspešen, pri mehaniku, njegovem znancu, sva tik-tak. In mojster se vsede v avto malo napumpa sklopko in vse je popravljeno. Voila! A-ja-ja-ja-jaaaaah! Ker se mi avtomobili od Lancie Teme (široki e v besedi tema!) dalje ne kvarijo, nimam čisto nobenih izkušenj. Samo sklopka se je zataknila na meji, ker sem jo toliko časa stiskal...

In ker je ravno prilika, greva z Juretom na kosilo. Do večerje. Pectopah po imenu Trpeza je res odličen! Naši balkanski specialisti v Deželici bi morali priti sem na ekskurzijo, da bi se vsaj malo naučili, kako se pripravljajo jedi z žara. Prihod na barko je tako z zelo utemeljenim razlogom prestavljen na naslednji dan.

Kakorkoli, ko zjutraj pridem, najprej za nekaj ur umrem. Nisem več tako mlad, kot se počutim. No, po vstajenju od mrtvih sem spet fit. Najprej na eno večerjo in potem še na drugo. Morski sledi mesna. Le kaj bo na to dejal moj dohtar? Zabičal mi je: nobene hrane in pijače po šesti uri zvečer. Baklave sem zato prestavil na zajtrk.

21. julij 2018, sobota

Limenaria - Thymonia, Thassos, Grčija

Spim do devetih. Slišim, da Vesna odhaja. Spim dalje. Slišim, da prihaja nazaj. Ura je deset proč. Ufff..., če takole nadaljujem, bom prespal že drugi dan zapored! Ni kaj, vstati bo treba in barko zapeljati na izlet. Oba še malo kolovrativa in dopoldan se spremeni v popoldan, ko izplujeva. Vetra ni. Sonce pripeka in že sam vetrček, ki ga naredi premikanje barke, je osvežilen.

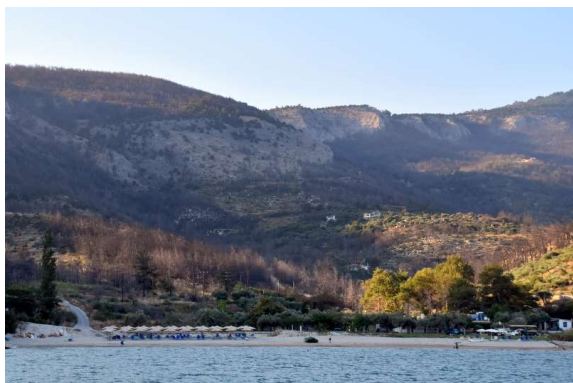
Najin cilj je Alik, zalivček na drugi strani otoka. Ampak, ko sva miljo stran, si premisliva in se ustaviva v sosednjem zalivu, Thymonia po imenu. Vzrok je trivialen. Alik je turistična destinacija in v zalivu je nekaj turističnih bark in še dve ali tri jadrnice za povrhu. Midva imava raje zaliv samo za sebe. Hja, to je privilegij in nagrada za tiste, ki niso omejeni samo na Jadransko in Jonsko morje. Jasno, da je tako priložnost potrebno izkoristiti, dokler jo še lahko. Bojim se, da bodo horde jadrincev kmalu odkrile tudi ta konec morja, kjer (za razliko od večine Egejskega morja) ne vleče meltemi in je zato primeren tudi za neizkušene jadrince. Takrat se midva prestaviva drugam. V Marmorno morje, na primer.

Malo zaplavava in po plavanju grem jaz - spat. Ah, joj, a spet! Ob pol sedmih svečer se z muko zbudim, pripraviva roštilj z dobrim Tušovim staranim steakom in grškim kebabom. Nekaj zelenega se je tudi še speklo, pa ne vem kakšnega okusa je bilo, ker tega po dieti ne smem jesti. Tudi pečenega krompirčka s pomarančo ne bi smel, pa menim, da ni potrebno, da se diete držim kot pijan plot - saj je dovolj, da se odrečem bučkam, si mislim.

In ob devetih zvečer grem - spat...

med plovbo so naju spremljale jate delfinov

zaliv Thymonia v katerem sva bila sama in to sredi glavne sezone ...

22. julij 2018, nedelja

Thymonia, Thassos - Kamariotissa, Samothraki, Grčija

O spanju ne bi več, s težavo sem se ob devetih zbudil. Pa, saj je vendar nedelja! Odsidrava se in prestaviva v slabo miljo oddaljeni Alikí. Kako prav sva se odločila včeraj! Tukaj je gužva. No, zaplavava, da se očediva, pozajtrkujeva, da se nasitiva in že sva na poti na Samothraki, eden bolj oddaljenih grških otokov. Računam, da bo v luki dovolj prostora še za naju. Pred desetimi leti sva bila skoraj sama.

In sama sva tudi danes na plovbi proti otoku. Šele tik pred Samothrakijem se nama pridružita dve jadrnici in skupaj zapolnimo zadnje tri priveze. Od skupno osmih, morda devetih. Ni kaj, višek sezone je in danes bo otok velikosti Brača gostil nekaj deset turistov. Ja, saj to je tudi največja atrakcija Samothrakija - eden res zadnjih koncev v Sredozemlju, kjer se turistična industrija še ni razbohotila v vsej svoji negativni luči.

Sprehod po Kamariotissi razkrije podobo Grčije, kot se jo spomnim izpored 30 let. Tukaj je še vedno tako. Razlupane hiše, polni kontejnerji za smeti, po katerih brskajo potepuške mačke in domačini, ki v popoldanski pripeki posedajo po kafaterijah in modro razpravljajo o politiki. No, najbrž o politiki. Razumem jih sicer nič, ker je pa fuzbal že mimo, je le še politika lahko vredna tako vročih debat.

Za nocoj se odločiva, da bova jedla doma. Res je prehranjevanje po gostilnicah enostavnejše, ampak malo sva oba že sita slabe grške ponudbe, ki je po celi državi enaka. Rada bi jedla še kaj drugega. Širokih rezancev v vinski omaki s kozicami se tukaj pač ne da naročiti.

Malo me sicer zamika, da bi se jutri peš podal na 1.600 m visok vrh otoka, pa me večerni pogled na popolnoma golo, skalnato goro v trenutku strezni. Mislim, da v tej vročini, ne bi prišel daleč...

plaža v zalivu Aliki je bila že v dopoldanskih urah zasedena

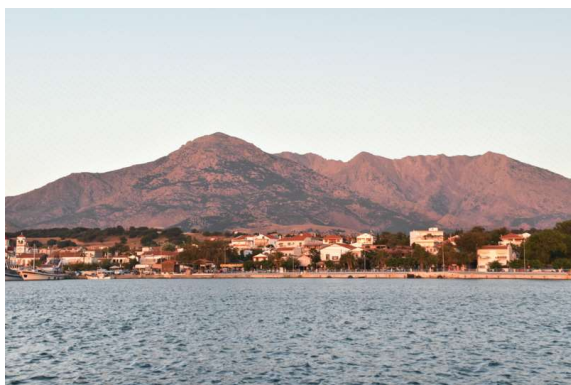
tudi jadrnic in motornjač je bilo kar dosti glede na to, da je dokaj ozek uporaben zaliv

dedek uči vnuka ribe loviti in tudi ujmeta!

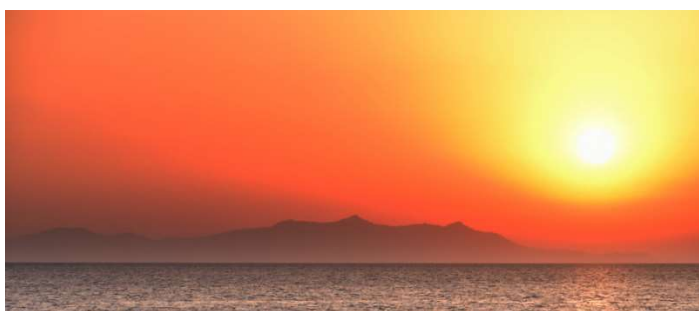
luka na Samothraki v popoldanskih urah je bila že kar dodobra polna

večerni pogled na mestoce Kamariotissa

arhitektura (tako kot na Thassosu) ni čisto nič tista grška

za lahko noč pa še malo kičastega sončnega zahoda

23. julij 2018, ponedeljek

Kamariotissa, Samothraki, Grčija

Jutro je vroče. Plaža je prodnata in naju ne potegne v morje. Greva torej nekam na hladno. V Terme. Hja, sliši se ravno obratno, se pa spomnim izpred desetih let, da sva tam našla oštarijo z globoko senco. Tudi letos sva jo. Pa tudi luko, ki je imela pred desetimi leti že precej zasut vhod. Na satelitskem posnetku je vhod že popolnoma zasut, danes pa vidiva, da ga končno poglobljajo. Lučica, kjer bi bilo prostora za okoli dvajset plovil naše velikosti je tako nesrečno projektirana, da se na vhodu nabira okoliški pesek. Vsako leto bi bilo potrebno zadevo malo poglobiti in bi bila to čisto prijetna lučica. Tako pa... No, če bodo sedaj odstranili vse usedline, bo za nekaj let mir. Potem pa - jovo na novo. Works in Progress.

Lepo ohlajena se odpraviva še na Horo. Prijetna vasica. Spotoma si malo preberem o najpomembnejšem arheološkem odkritju otoka, kipu boginje Nike s krili. To naj bi bil tudi en izmed najlepših antičnih kipov nasploh. Nahaja se v Pariškem Louvru in predstavlja enega pomembnejših eksponatov tega muzeja. Ni za pozabiti, da je v Louvru razstavljena na primer tudi Mona Liza in v taki konkurenci biti eden najpomembnejših eksponatov ni kar tako. Ampak. Na otoku, od koder izhaja, nisva videla niti ene prave replike. Jo pa imajo zato postavljeno v vodnjaku pred Cezarjevo palačo. Pred igralnico v Vegasu, torej. Ah, ja... Amerji, Amerji...

Napoved za nocoj je: prehod hladne fronte. Luka ni najboljša, mislim pa, da bo ustrezna. Takoj, ko stopiva z busa, zapiha. Vonjam nevihto. Pospešiva do barke, da pozapreva vsa okna in preveriva privez. Jamborji vseh bark na pomolu so že fino postrani in vetrnica se ne vrti več - torej je vetra vsaj za 34 vozlov. Val se lomi na zunanji strani valobrana in veter ga nese daleč preko pomola in bark in zadnje kapljice padejo v morje sredi pristanišča. Fino nas pere tole morje. Sosed ima pred barko parkiran motorinček, ki je praktično pod vodo. Če bo tale še kdaj vozil... Za hec prižgem vetrni instrument. 40 vozlov namerim. Če bi tole doživel nekdo drug, ki ga spremljam na blogu, bi nameril vsaj 60, če ne celo 70 vozlov in zalivali bi ga pet metrski valovi, hehehe. V resnici pa ni bilo drugega, kot malo močnejša nevihta. Nobenega gale warninga s strani pomorske meteorološke službe ni bilo (nevihte pač niso nevarne, ker nimajo energije, le moč).

truck food....spet neki novi izraz za istovrstno hrano

prodnata plaža pri luki v Termi

da bi šišo kadil v Grčiji na plaži ... no ja ... na Samothraki je vse možno

luko poglobljajo, vendar je žal šele cca 1,5m globine pri vhodu, tako, da jo zasedajo le motorni čolni

še vedno na popolnoma istem mestu stojnice s popolnoma enako robo.... nisem dobro pogledala, če niso celo isti prodajalci izpred 10 let nazaj

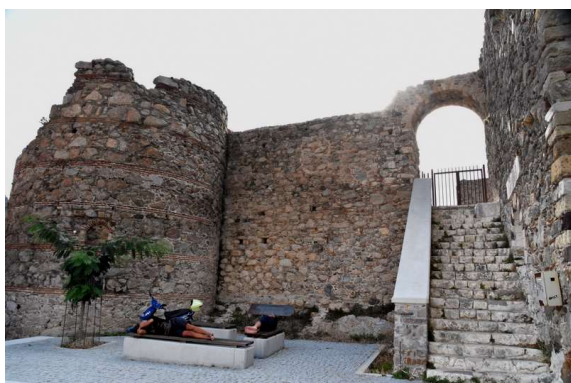
le nekaj motornih čolnov in ribiških ladij je bilo v luki

klasični motivi

bila je res nepopisna vročina in ta konec vasice v Termini s starimi hrastmi je bil zlata vreden; spila sva samo vode več kot 3 litre

grad na vrhu Hore je bil že zaprt; nekateri so zaradi vročine kar malo počivali

prihod nazaj v luko: vse jadrnice so bile nagnjene na levo, pihalo....

malce očitno nerodno zasut valobran, ker so se na pomol valili pluski morja in zalivali barke, nekaterim tudi motorje (rentane!)

pogled na Horo

24. julij 2018, torek

Kamariotissa, Samothraki, Grčija

Kakor hitro se je morje sinoči razbesnelo, se je tudi vneslo. Ob polnoči je bilo že precej bolje in valovi niso več pljuskali preko valobrana. Majhno morje ima tudi to dobro lastnost, da val takoj, ko ni več vetra, izgine. In ko se je veter unesl pod varnostno mejo, je spet začela delati tudi vetrnica.

Jutro je kristalno jasno. Kot da sinoči ni bilo nič. Le domačini pometajo razmočen pesek izpred pragov svojih lokalov, ko se ob devetih zjutraj sprehodim po kruh. Luški kapetan, tako kot vsako jutro, s kolegi poseda pred pisarno in srebra frape. Težko delo ima, ni kaj. Turisti še spijo. Le Kiriakos, Vesnin znanec iz Limenarije, je ves naspidiran ob tej rani uri. Kako tudi ne? Pet Bolgark vozi naokoli od otoka do otoka, jasno da ne more spati.

Dan preživiva pred računalniki, jaz se popoldan za dve uri sprehodim do svetilnika na rtu in nazaj. Ustavim se še na frapeju in opazujem pristajanje ferryja ter ves direndaj okoli tega. Vsakič je enako, pa je še vedno zanimivo. Kot otrok sem, ki večer za večerom posluša isto pravljico za lahko noč.

Pa se potemni, na morju je videti pene, nevihta se bliža. V zadnji sekundi (ampak, res v zadnji, na koncu sem celo malo tekel) skočim na barko in se skrijem pred dežjem. Pravi tropski nalive je hitro mimo in zvečer je na sporedu film. Prvič, odkar sem se vrnil pred nekaj dnevi. Upam, da bo noč mirna, za nama so se sparkirali čarteristi na malo neobičajen način. Hja, luka je polna, saj drugače se niti niso mogli...

očitno so bile kakšne pripombe glede kofetkanja med službo, pa so jim sedaj dali klop in mizo pred pisarno, da ne bo kdo rekel, da niso v službi medtem, ko srkajo frape :) ... siga, siga...

hiške v Hori so tesno ena zraven druge

pred umetniško galerijo umetniška zadeva

namesto, da škornje vržeš stran, jih napolni z zemljo in posadi rože

ali pa npr. stare vrče za vino: zakaj ne bi v njih cvetele rožice?

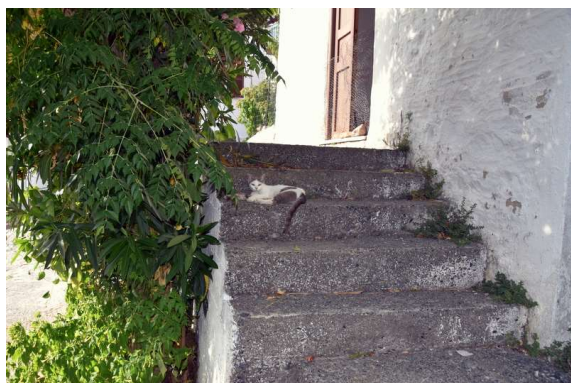
pogled na okolico z gradu v Hori - zanimiva pokrajina

gorska reka

hrasta je zelo veliko na tem otoku videti

mačk pa kolikor hočeš v Grčiji....

oštarija v Termah je popolnoma enaka=tudi gostje, sami mladi, midva najstarejša kvariva poprečje

vsak, ki ima ravno streho ima na njej oštarijo=lokacija Hora

hišo iz kamna in lesa krasijo nežne rožice

25. julij 2018, sreda

Kamariotissa, Samothraki - Limenaria, Thasos, Grčija

Vetra ni ali ga je malo. Motorirava in motorsailava. Soparno in vroče je. Vesna dela, jaz se dolgočasim. Paket je včeraj prišel k rentičarju, pa greva ponj, sicer ne vem kaj bi še počel v Limenariji. Zelo težko razumem ljudi, ki hodijo leta in leta na isto mesto. Jaz bi znorel. Knjigo lahko berem tudi doma, še bolj komot je. Edina logična razlaga takega početja je, da se je pred sosedi potrebno pohvaliti, da smo bili na dopustu, kjer je bilo sploh-in-oh. Hja...

Ob treh popoldan sva v Limenariji. Ob tej uri je prostora še veliko, se pa počasi luka že polni. Vesna gre po avto in sekret dilo. Živel UPS in njegov fast delivery. Oglašujejo dostavo v 2-3 delovnih dneh, dostavijo v 13 dneh. In ko pogledam, kje vse je tale paketek potoval... Ufff, je svetska tale naša sekret dila, več sveta je videla v dveh tednih, kot midva v celem letu.

Popoldan začne Vesna planirati, kje bi ostala Mala, medtem, ko bom jaz spet v Sloveniji. Odlično marino najde, del luksuznega kompleksa Porto Carras, za vsega 8 evrov na dan. Na meter! Hmmm... Kaj cenejšega potrebujeva. Marina v Kavali, na primer, stane 2 evra na dan. Na celo dolžino barke. Na finger pontonu! Malo manj luksuzna marina v (relativni) bližini prej omenjene marine v Porto Carras pa dobrih 5 evrov na dan, med style moorings. To pa nekako že zmoremo! Še posebej, ker so bili do sedaj vsi privezi v Grčiji, razen v marini v Mitiliniu, zastonj. Ampak. Saj imava še čas, se bova že v miru odločila.

In za sprostitev malo računam, koliko bi naju taka zabava stala pri sosedih. Če bi bila le vsak drugi dan privezana na obalo, ostalo pa koncesionistično bojana ali sidrana, bi bilo v povprečju tako nekako okoli 60, morda celo več, evrčkov na dan. V pol leta, kolikor bova midva preživela letos na morju, bi bilo to več kot deset jurčkov. Samo za priveze, samo za ferdamano luknjo v vodi! Kje so potem še oštarije in vse ostalo? Ufff, je sploh kdo to računal? Teden ali dva za dopust, šala mala, živeti na barki v Dalmaciji pa nikakor ni poceni. Najemnina za 40 kvadratnih metrov morja je višja kot najemnina za opremljeno stanovanje na Manhattanu...

pa še nekaj fotografij iz Samothrakija; stara kamnita hiša pod hrastom

kozliček je na tem otoku must to eat

divje kampiranje je na tem otoku preganjano - dosti teh enakih tabel je bilo videti

dekoracija na steni hiše: stara kolesa namesto poličke za rože

26. julij 2018, četrtek

Limenaria, Thasos, Grčija

Če še včeraj nisva vedela, kaj bi počela v Limenariji (razen montirala dilo za sekret), so se nama (vsaj meni) danes zjutraj razbistrila obzorja. Ne ravno dobesedno, ko ga pogledam, je obzorje črno kot noč, čeprav je dan. Le tu in tam postane za hip popolnoma svetlo. Tako rekoč presvetljeno. Obsije ga luč z neba. V takem vremenu je celo Limenarija božansko lepa in vsaj nekaj časa je še ne misliva zapustiti. Izplutje je predstavljeno na - avrio.

Tudi včerajšnja odločitev, sprejeta po tehtnem premisleku (delati ali ne delati, to je sedaj vprašanje), da razsoljevanje Male prestaviva na avrio, se je izkazala kot izredno bistrumna. Danes dopoldan je bilo delo opravljeno kar samo od sebe in za povrhu še precej bolj temeljito, kot bi to uspelo meni. Voila!

Ker imam čas, premišlujem. Saj sem vendar homo turistikus, podvrsta homo sapiensa, mislečega človeka. Kaj, ko bi si midva ogledala samostane na Athosu? Čisto blizu sva. Pa še avto imava in lahko na hitro skočiva v Atene na ambasado Meniške države Athos po vize. Ker vize izdajajo samo omejenemu (po številu, ne po umu) krogu ljudi, ki morajo biti pravoverno krščeni in imeti ustrazna priporočila lokalnega popa, spotoma urediva še to v kateri izmed (pre)mного cerkva. Kolikor je meni poznano, tile predstavniki ortodoksnega kartela krstijo za 50 evrojev. No, če pa hočeš, da te ne zavedejo v njihove knjige, je cena dvojna. Za taka potrdila se 24 % DDV ne obračunava (še posebej, če ni v knjigah nobene sledi). Potrdilo o statistično primernem obiskovanju maš, bi pa valjda tudi dobila za ceno nekaj frapejev. Ja, mislim, da je načrt čisto lepo izvedljiv. Le to ne vem, če me bo zadeva še vedno zanimala, ko bo dež mimo...

Popoldan je dež mimo in se ne ukvarjam več s planiranjem turizma, ampak se z Vesno odločiva kupiti avto. Po petnajstih letih je spet na vrsti to sitno opravilo. In nič drugače ni kot je bilo zadnjič, ko sem ga kupoval skoraj en cel teden. Očitno ne bo druge, kot da se vrnem v Slovenijo in se mukotrpno sprehajam od trgovca do trgovca in povsod poslušam nebulozne samohvale. Meni je pa itak pomembno samo to, da ima avto volan (da ga lahko upravljam) in sedeže (da mi ni treba stati, ko vozim) ter še nekaj malenkosti, kot na primer: motor, avtomatično zatemnjeno ogledalo, da je brez ročnega menjalnika in da mi pokaže na zaslonu, kakšna je zadnja veljavna omejitev hitrosti. Vse ostalo mi je bolj kot ne irelevantno. No, še nekaj je. Nov avto ne sme biti slabši od starega, kar pomeni, da v naslednjih 15 letih ne želim videti servisa od znotraj.

pozno popoldne se odpraviva na Metalia beach na frape

danes za kočerjo pa naredim polnjene paprike, paradižnike, malancane, polnjene v dveh variantah

skulptura spet iz marmorja

mreža nad lokalom pod borovcem

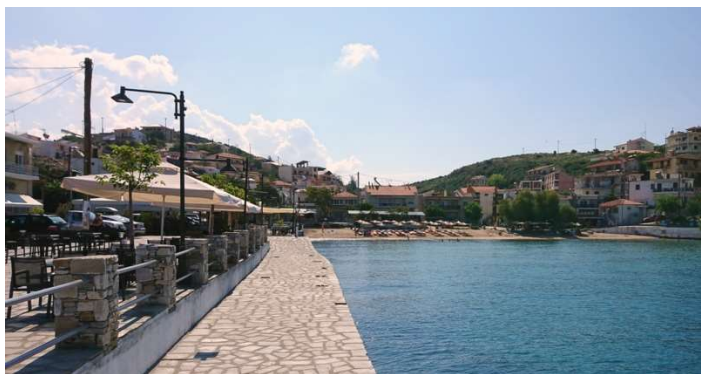
27. julij 2018, petek

Limenaria, Thasos - Kavala, Grčija

Ločiva se, Vesna se odpelje z avtom in trajektom, jaz odjadram. No, večino časa motoriram. Le za eno uro ujamem obrobje nevihte in v 3 Bf naredim šikano med naftnimi ploščadmi. Hkrati sva odšla in hkrati prišla, pa naj še kdo reče, da je jadrnica počasna. Door-to-door je prav tako hitra, kot avto s končno hitrostjo 220 km/h in ferry, ki pluje z 12 vozli. Ker je nekaj kolovratila s poslavljanjem od znancev v Limenariji, je zamudila trajekt, hic! Naslednji je bil šele po uri in pol.

Mestna marina v Kavali je polna, a za dan ali dva se že najde privez. Port kapitan se potrudi in naju postavi na čelo finger pontonov. Spet sva privezana bočno. No, vsi so privezani bočno, vsi so na finger pontonih. Brez nevzgravžnih mooringov. Dostop je varovan, wifi je zastonj, voda in elektrika se plačata posebej, zastonj parkirišče je pred vhodom. Kaj še hočem boljšega? Koliko stane voda, ne vem. Elektrika je po 15 centov za kilovatno uro. Cena marine pa ..., no privez je pa za natančno 2,03 evra dražji, kot privez v marini Works in Progress v Limenariji (ki je bil zastonj) in okoli 71 evrov cenejši, kot v moji dragi marini v Izoli. In tale tukaj ima precej boljše priveze kot izolska, ki še pontonov ne premore, kamoli fingerjev.

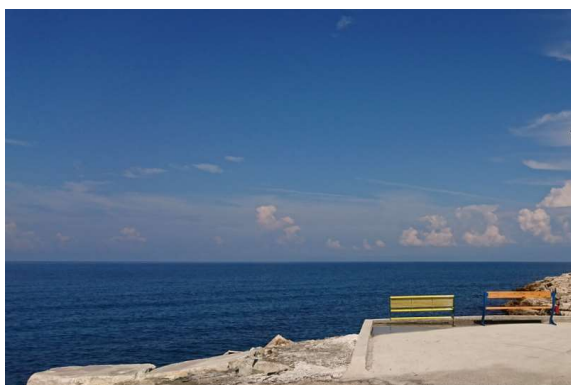
Ob štirih Vesna nadaljuje s premikom avtomobila proti Solunu, jaz se spravim k čiščenju watermakerja. Procedura, ki traja okoli dve uri in zahteva menjavanje različnih čistil v zaprtem vodokrogu. Nisem se je hotel lotiti z elektriko iz agregata, ker se mi ni ljubilo poslušati motorja in tokrat je prvič, da imam čas in elektriko s pomola. Hja, večje sončne celice so se precej obrestovale. Do sedaj nisva še niti enkrat prižgala generatorja zaradi polnenja akumulatorjev. Edino za ogrevanje vode za tuširanje je bilo potrebno vsake dva ali tri dni prižgati motor za pol urice. Ampak, dnevi se krajšajo, sončno elektrarno resni testi šele čakajo.

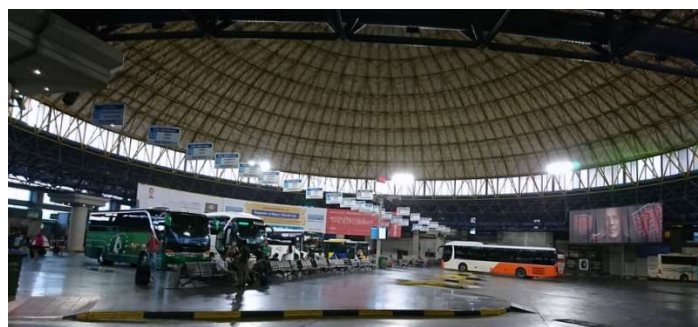
med potjo do trajekta se ustavim še v turistični vasici Skala Maries, kjer se tudi lahko privežeš z barko

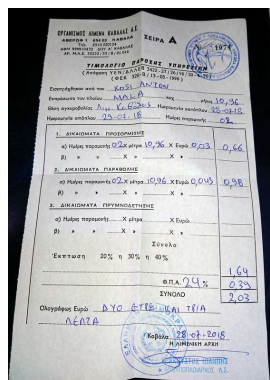
vasica je polna turističnih objektov

klopc pa nikjer ne manjka ... posedamo pa vsi radi od domačinov do turistov

avtobusna postaja v Thessaloniki ob desetih zvečer - dve uri in pol je trajala vožnja nazaj do Kavale

gospa je kar nekaj minut pisala račun za privez v Kavali...iz kalkulatorja se je kar kadilo od hitrosti računanja; aja, indigo papir se tukaj še vedno uporablja!

28. julij 2018, sobota

Kavala, Grčija

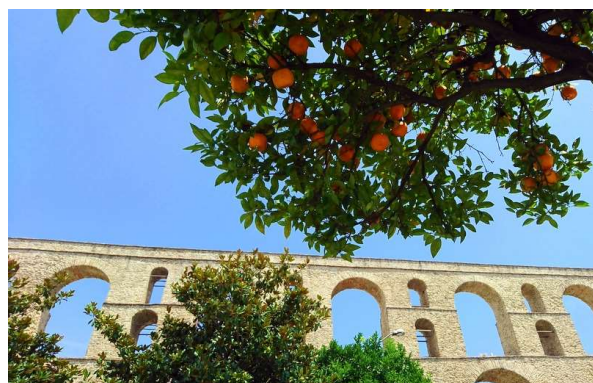
Sinoči sem se spremenil v lunogleda. Popolni lunin mrk (eden izmed enajstih na osemnajst let) sem opazoval s klopce na rivi. In bil kregan, ko se je Vesna ob pol enih ponoči vrnila iz Soluna. Le zakaj ga nisem filmal, ali pa vsaj fotografiral? Ah, ja... Saj naslednji bo že januarja prihodnje leto.

Kavala ponoči je vsekakor bolj zanimiva, kot Kavala podnevi. Malo spominja na znane scene iz Avatarja, toliko lučk utripa na vsakem koraki - še baloni pri cestnih prodajalcih se svetijo v ledicah. Ampak, od vrveža po sončnem zahodu (in med luninim mrkom) danes ni ostalo veliko. Le turisti hodimo po vročem soncu in si ogledujemo znamenitosti. Ampak, v najinih očeh je to vse le deja vu. Še najbolj mi je bila zanimiva prometna tabla z znakom dvoglavega orla, ki kaže, koliko km je še do Konstantinopela. Hja, danes se mu reče Istanbul in pripada eni drugi državi in drugemu verskemu kartelu, kot ga reklamira simbol na kašipotu...

Ker sva v Grčiji, zavijeva na kosilo v ehte grško birtijo in naročiva ehte grško meso. In pijeva ehte grško vino. Le to ne vem, zakaj je imelo meso (v tradicionalni grški restavraciji!) popolnoma enako ime in okus, kot ga ima šiš kebab v Turčiji. Sicer je pa to, s hrano, tako ali tako stalnica v Grčiji. Vse je kopija turške hrane, le turška kava se imenuje drugače. Drugje na Balkanu so se bolje uprli turški nadvladi skozi stoletja in so čevapčiči narejeni z drugačnimi začimbami. Pa, da ne pljuvam samo po Grkih, Slovenci nismo nič boljši. Habsburžani so nas stremirali, da zmeljemo ostanke mesa in kosti v klobase (lepo meso damo pa vladarjem za davek) in se s tem potem celo hvalimo. In kregamo za ime take klobase s sosedi (ki so jih itak trenirali ta-isti šefi).

Popoldan se odločiva, da tukaj ostaneva še eno noč. Ampak, marino nama uspe plačati (2,03 evra) šele potem, ko Vesna malo povzdigne glas v port kapitaniji. Teti se ni ljubilo pisati računa. Če sem pošten, meni se tudi ne bi za tak znesek. Še najcenejša kava je dražja od priveza v sodobni marini. Kava za dva, pa definitivno!

Kupila sva tudi novo grško zastavico, pa sva jo potem pozabila dvigniti pod desni križ. Prejšno, kupljeno še v Južni Afriki, ki je strumno kljubovala vsem vetrovom do sedaj, nama je popolnoma scefal nevihtni veter na Samothrakiju pred nekaj dnevi. Še dobro, da ga je bilo samo do 40 vozlov in še to samo za kratek čas. Le kako morajo zgledati zastavice tistih, ki redno plujejo v 60 in več vozlih vetra?

gledaš aquadukt in ti pade pomaranča na glavo

Istanbul po grško, letališče ima ime po Aleksandu Velikemu v Kavali

po dolgem sprehodu le obsediva v senci na kosilo: odličen šiškebab iz govedine in ovce s pravimi začimbami; priloge: krompir, lepinje, pekoča paprika, jogurt s koprom, prava paradižnikova omaka; ampak bilo je preveč, nisem uspela vsega pojesti ...ocena 1A

panoramska fotka Kavale s telefonom s stolpa na vrhu hriba/obzidje

grška zastavica narejena na Filipinih ni zdržala 40 vozlov na jamborju

riva pod kavalskim gradom in polno luno, ki ni to kar je bilo včeraj in ni fotografije!

v centru zaprejo par cest kjer se potem ljudje sprehajajo in zobajo koruzo ..

ti baloni so očitno hit, ker vsi samo to prodajajo-dvomim, da imajo uradne firme za to in plačajo kakšen davek od prodaje

29. julij 2018, nedelja

Kavala - Ierissos, Grčija

Nameraval sem vstati s petelini, pa mi ni uspelo. Komaj sva pokonci in pripravljena za odhod nekaj po osmi uri. Natočiva še vodo, ki je tukaj plačljiva. Vendar. Za pol tanka, dobrih 200 litrov, sva plačala 23 centov. Tako poceni ni niti doma. Itak bi nama kredit na ključku propadel, če ne bi trošila elektrike in vode kolikor sva jo v dveh dneh sploh lahko. Kredita je bilo za 3 evre. Če se samo spomnim, kako so nama zaračunali nekaj deset evrov za vodo na piratski Saint Luciji, kjer je toliko dežja, da je voda problem, ne dobrina.

Nekaj časa jadrava, večino motorirava. Dan je soparen, morje mirno. Pot proti Sithoniji malo skrajšava in se sidrava pred vasico Ierissos, tik pred mejo meniške države na polotoku Akti. Najprej sem imel namen odidngirati na obalo, pa je tam le dolga peščena plaža, za njo pa hotelčki. Zanimanje je v trenutku upadlo. Skopava se v mirnem, toplem in čistem morju, malo zadremuckava in nedeljsko popoldne je mimo.

peščena plaža in vse črno od turistov...

luka polna ribiških bark

30. julij 2018, ponedeljek

Ierissos - Ammouliani, Grčija

Danes je na sporedu Giro di Akti, zapeljeva se okoli najbolj vzhodnega prsta Halkidike. Čeprav se imenuje polotok Akti, je bolj znan po imenu gore na njegovem koncu, Athos. Polotok, ki je off-limits za nas, šengenske državljane. Za semkaj potrebujemo vizo. No, midva si samostane (že tretjič) vseeno ogledava. Z morja. Impresivni so, pa naj kdorkoli reče kar hoče.

Preberem. Menihi živijo brez stika s svetom, brez cest in brez elektrike. Verjamem, saj najpomembnejše dobrine sodobnega sveta niso našteje na tem "seznamu, brez česa živijo". Po vrhu grbena se bohotijo stolpi mobilne telefonije. Hja, brez telefona in interneta pa ne gre. Ampak. Kako pa to špila brez elektrike? To bi bilo zanimivo tudi zame. Vzamem daljnogled in preverim. Tudi tukaj je rešitev taka, kot mora biti. najmodernejši smart grid. Iz evropske subvencije, verjetno. Sončne celice se bohotijo povsod. Daljnogled je super zadeva, zato preverim še ceste. Hmmm... zgleda, da jih res ni. Menihi se naokoli prevažajo v modernih mestnih terencih.

Kar nekaj ferryjev me prehitijo ali pa priplujejo nasproti. Pristajajo v neverjetnih luknjah, kjer je pomola le nekaj metrov, ljudje poskačejo z njih, tudi avto, če je treba, in že se ferry odpelje dalje. Tudi komunikacija s svetom je očitno čisto normalna. Torej bo potrebno opise v knjigah malo posodobiti. Kakor bo potrebno posodobiti tudi letnice izgradnje samostanov. Enega z letnico 2019 bo potrebno dodati. No, če do drugega leta Grki uspejo vzdlat okna - zanekrat se samostan še vedno imenuje Works in Progress... Evropska sredstva?

Prehiti nas tudi jadrnica, ki s polnim plinom šiba proti Ammoulianiju, otočku na vrhu zaliva med Sithonijo in Aktijem. Midva ta čas ležerno jadrava v 3 Bf polkrmnega vetra. Izgine nama izpred oči, a jo spet srečava tik pred otokom, ko se vrača iz luke in sidra v lepem peščenem zalivu. Midva bi se tudi, pa ni prostora, čisto na sredi so in zasedajo cel zalivček. Pa nič, greva pa v luko. Se bova že jutri kopala.

Prostora je precej, ena francoska barka je že vezana bočno, še za naju je prostor poleg nje. In ko se še veževa, prihromijo (spet s polnim plinom - enih devet vozlov šiba enainpetdesetka) oni jadranci iz prejšnjega zaliva (eni še z brisačami okoli pasu) in se začnejo pištiliti. Oni bi se vezali namesto nas. Ali pa naj se midva veževa stern-to. Aja? Hmmm... Potem se probajo privezat globlje v luki, kjer je še boljše mesto, pa jim ne rata. In spet kokodajsajo. Na koncu se privežejo alonside na zunanji strani pomola in - žnarijo. Preoblečena sva u gradsko odelo in na poti v oštarijo, pa še kar kokodakajo. Kaj mislijo, če jih je deset na barki, da se jih bova ustrašila in se odpeljala na sidro, da se bodo lahko oni vezali na najino mesto? Ah, ja... Neverjetno, kako so nekateri ljudje tečni.

Kako mora to šele zgledat na Jadranu ali Jonskem morju, kjer se za en privez tepe deset bark?! Tukaj se za dva priveza, izmed vsaj deset možnih, kregata dve, pa je že štala. Je že prav, da sva se potrudila pripluti na lep konec Mediterana.

Ammouliani je izrazito turistična vasica, ki sedaj, v višku sezone, vre od gostov, pozimi je pa verjetno več ali manj mesto duhov. Ogromno oštarij in kafičev, nekaj trgovinic, ena lekarna in bencinska črpalka ter nešteto družinskih hotelčkov. In cerkvice na osrednjem trgu. Čisto cortig, pa nič več od tega.

toliko samostanov ni nikjer na kupu kot na tem t.i. polotoku; fotografirano na razdalji 2 milj ali celo več, zato je temu primerna kvaliteta fotke

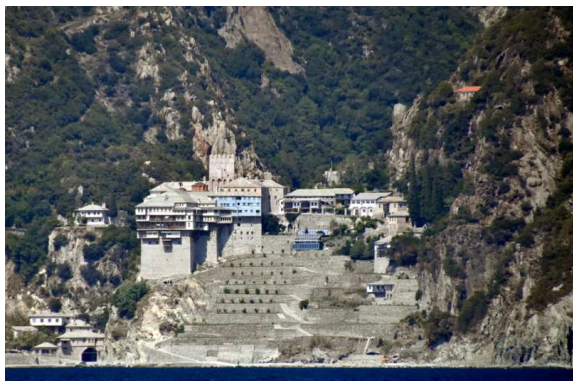

vsak samostan je drugačen tako po obliki, starosti

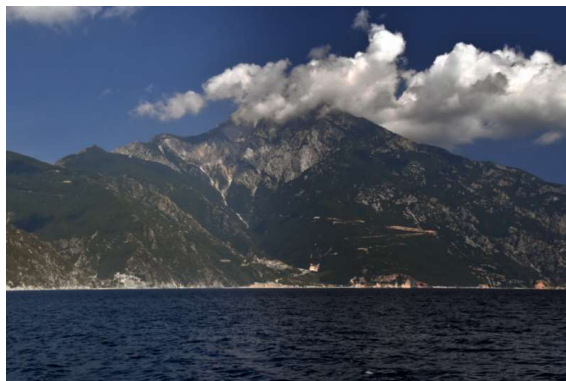

ferry pripelje ali menihe ali turiste z dovolilnicami; roba se verjetno prevaža s konji, mulami

ženske, kakor vem, zaenkrat še ne dobijo dovoljenja z vstop v samostane

gora Atos v vseh svoji veličini

ta kompleks samostanov mi je bil vedno najbolj všeč

čisto gol otoček, le nekaj osamljenih dreves je na njem

31. julij 2018, torek

Ammouliani - Ormos Panagia, Grčija

Ko ob desetih dopoldan pogledam na plano, tečnob ni več. No, bova vsaj v miru pozajtrkovala. In poklepetala s sosedom, Francozom, ki namerava pustiti barko preko zime v Atenah za astronomsko ceno priveza, 2.800 evrov na leto. Ko vidi, od kod sva, hitro doda, da je bil tudi pri nas, pa se ne misli več vračati. V nobeno izmed ex-jugo držav. Cene na tistem koncu so celo za Parižana "insane", kot se je izrazil v sočni angleščini.

Sledi kopanje in Vesnino snorkljanje v spodobnem zalivu na drugi strani oto(č)ka. Lepa mivkasta plaža in turkizno morje kot z razglednice. Edina sva v zalivu, ki bi mirno sprejel 5-7 jadrnic. No, na obali je gužva, kot v Lignanu, samo to naju ne moti. Podvodni svet je po pričakovanju - mediteranski. Nekaj ribic, nekaj koral in jata meduz...

Noč bova prebila na sidru pred marino v Ormos Panagia. Globok, povsem varen zaliv in marina na pontonih brez valobrana - že vedo, da ga ne potrebujejo. Vsaj danes ne. Bonaca. Še Blejsko jezero v bonaci je bolj valovito. Sledi izlet z dingijem na obalo. Ampak, le za kratek čas. Prevroče je.

Potem pa nazaj v kokpit, kjer ventilator bistveno prispeva k preživetju. Ostalo doda voda. In vino. Nekaj slovenskih brandov in en grški, vsi rdeči. Zanimivo ime ima tole grško vino z Evoje. Enigma. Ni druge, z neta roma na najin USB ključek celoten opus - Enigme. In sonce počasi pade v morje. In vino skozi usta vstopi v glavo. Samo še nekaj manjka za popoln odklop. No, tega pri nas ni. Je pa pipica. In roštilj!

turistično mesto na Ammouliani

vroče, zelo vroče je...greš v morje in se ne ohladiš ...

malo snorklarskih fotk: meduzi se reče morska cvetaja in ni nevarna/ne ožge, ampak vseeno ni prijeten občutek

po uri in pol prilezem iz morja, no ja, nekaj stopinj sem se pa vseeno ohladila

ta fotka pa narejena iz vode :)

zaliv v katerem sva sidrana, plavalci so bili v morju do noči

marina Panagia, ki je trenutno polna oz. so mi rekli, da do konca avgusta ni šansa za prostor

Enigma: kdo je jedel bučke pečene na roštilju; poleg bučk so se pekli tudi svinjski kotleti